

ZPRÁVA O MIMOŘÁDNÉ UDÁLOSTI

Složené oči Mistra Lavantýna zkoumavě přehlédly shromážděné hodnostáře. Mistrovy oči navíc i žlutě světélkovaly. Přesně jak nařizovala dvorská etiketa. „Před Jeho Královské Veličensto předstoupím až potom, co zjistím, co jste vyváděli!“ Hřímá. Jako předseda vyšetřovací komise měl na hřímání nárok. Dokonce se to od něj čekalo.

Vědec Kacafír se o něco víc rozklepal. Musel. Kacafírové se vždycky nějak třepali. Patřilo to k jejich genetickému typu. Pak se poníženež uklonil. Na to si ten mizera Lavantýn potrpí - na klanění, vlezdoprdelkování. Licoměrnost se taky může hodit.

"Co mi řekneš?" Mistr opět zahulákal. Užíval si vynikající akustiku sálu.

"Co...co si přejete vědět, Milosti?" Kacafírovo tělo vibrovalo v takřka nezaznamenanatelném rytmu.

"Všechno!"

Rozkaz vědce skoro zarazil do podlahy. Shromáždění zahučelo. Čekalo vynikající zábavu.

Madam Mija povstala. Její hadovité tělo se vlnilo a rozhazovalo jiskry. "Kdo rozhodl o umístění stanice?" Madam toho o podstatě problému věděla hodně málo, ale také zastávala názor, že není od věci, když na sebe žena ve vhodném okamžiku upozorní.

Kacafír se trochu zklidnil. "Královská rada - ta rozhodla..."

Hodnostáři sborově zašuměli k šumění určenými orgány.

"Bylo nutné zajistit bezpečné přesuny i v odlehlé oblasti Galaxie." Při slově bezpečné se Kacafír zajíkl.

Mistr Lavantýn si pohrdavě odfrkl. Pak si dopřál napínavou pauzu. Napětí v sále kulminovalo. "Pokračuj!"

"Nemohl jsem tušit, že došlo k nedopatření!" Kacafír ječel. Všichni věděli, že mu jde o hodně. O budoucnost, o život... "Kdo ví, jak se to stalo? Odborníci tu stavební hmotu doporučili!"

"Budu číst z protokolu." Mistr Lavantýn přerušil Kacafírovo kvílení. "Komise má k dispozici zápis," pronesl vítězně. "Zvědavci ať vypadnou," doplnil polohlasně.

Sál se částečně vyprázdnil. Když zřízení vynesli zcepenělého Kacafíra, ponořil se prostor do ticha, přerušovaného projevy úžasu členů komise, kteří pročítali svazky listin.

PROTOKOL (výňatek) :

Znalci dospěli k závěru, že základem neúspěchu byl špatný odhad odborníků, kteří nevěnovali dostatečnou pozornost stravovacím návykům domorodců. Krátce po slavnostním otevření tranzitní stanice selhala i ochrana objektu - aniž by si toho kdokoli všiml. Do ochranné zóny pronikly dva ještě nedospělé exempláře místních obyvatel. Okamžitě rozeznaly, že z jejich pohledu je stanice požitelná. Vrhly se na stavbu a začaly s konzumací.

Zvukový záznam oranžové skříňky uvádí: "Mařenko, je to perníček!"

Komentář vyšetřovatele: Následně bylo zjištěno, že pro domorodce je perník vyhledávanou lahůdkou. Stavební materiál odpovídal chutí i složením právě této potravině. Výmluva odborníků, kteří se odvolávali na to, že zmíněná hmota je ekologická novinka, jejíž mimořádnost tkví i v tom, že se časem rozpadne, je neakceptovatelná. Zmínění odborníci nevezali na zřetel, že nebude mít co se rozpadnout, protože obyvatelé planety jsou mimořádně žraví.

Záznamové zařízení uchovalo pro pozdější vyšetřování celý průběh tragédie. Potom, co se malí domorodci vrhli na stanici, projeví oba tam pracující technici přirozenou obavu o stav jim svěřeného zařízení. Jako první vystrčil hlavu ze dveří služebně starší Ježděd. Na jeho dotaz na situaci útočníci nereagovali. Menší z dvojice zrovna vylezl na střechnu, kde pojídal krytínu.

Názor psychologa: Z průběhu události lze odvodit, že nedospělí domorodci vyrůstali v neutěšených rodinných poměrech. Do odlehlé lokality, kterou místní nazývají Černý Les, byli oba sourozenci pravděpodobně odvedeni vlastním otcem, který usoudil, že není schopen je uživit. Proto je mýnil vydat na pospas (rozuměj: předhodit jako potravu) divé zvěři. Podle toho, s jakou vervou se ti dva vrhli na tranzitní stanici je zřejmé, že otec situaci odhadoval správně.

Starší z agresorů se dokonce pokusil přesvědčit Ježděda, že ke škodám na stavbě dochází vinou povětrnosti! Technik toto tvrzení odmítl a vzápětí dvojici i dopadl.

Podle předpisu, platného v Mezigalaktickém společenství, měli být oba dopadení předání Královské Radě. K tomu nedošlo, protože nastaly obvyklé byrokratické průtahy. Další komplikací bylo, že Ježděd a Ježbab nebyli vybaveni ani proškoleni v péči o nedospělé jedince

jakéhokoli druhu. Situace jim přinášela obtížně řešitelné komplikace. Domorodci se chovali neukázněně. Aby je zpacifikovali, umístili technici menšího z dvojice do izolace v jedné zatím nezprovozněné přestupní kabině. Stanice fungovala dle poněkud zastaralého, ale v daných podmínkách vyhovujícího principu: Přesouvaný objekt se v kabině rozložil na subatomární částice. Tak byl přepraven na místo určení, kde byl v příslušném zařízení opět poskládán do původního stavu. Zařízení se připravovalo k zahájení zkušebního provozu.

Na rozhodnutí, co s oběma malými barbary, záležela jak budoucnost stanice, tak i budoucnost techniků. Zdá se, že nadřazená místa na záležitost zapoměla. Proto technici zvolili iniciativní řešení. Rozhodli se odeslat oba delikventy do Centra, kde mělo být rozhodnuto o jejich dalším osudu.

Ježbab zahájil akci, avšak jedinec jménem Jeníček nespolupracoval. Druhý domorodec Mařenka posléze posunky naznačil, že nechápu, jak kabinu použít. Ježbab ochotně předvedl, jak mají postupovat. Dokonce zaujal i předepsanou polohu. Toho oba barbari zneužili a Ježbaba nejenže zavřeli v kabině. Dokonce ho následně i odeslali. Jenomže nezadali koordináty – k tomu jim chyběly potřebné znalosti - a technika poslali neznámo kam. Potom, co zničili Ježbabův život a připravili Ježděda o celoživotního partnera, neotáleli a uprchli.

Když se Ježděd trochu vzpamatoval ze šoku, pokusil se oba ničemy pronásledovat. Bez úspěchu. Proto tu zbytečnou činnost ukončil a sám sebe odtransportoval do Centra, aby tam poreferoval o tragedii. Potom se nervově zhroutil. Vojenská expedice, které velel generál Čochr už jen zjistila, že domorodci na stanici zaútočili a vzápětí ji i snědli, takže na místě zbyly jen nepoživatelné trosky.

Ježděd je i nadále zhroucený a jeho blízký přítel Ježbab se i nadále nachází kdesi ve vesmíru a v rozloženém stavu. Zatím se neví, kam byl odeslán a nelze mu vrátit původní tvar. Momentálně se situace jeví jako beznadějná a je otázka, zda by budoucnost mohla přinést nějaké zlepšení.

Planeta bude nadále pokládána za vysoce rizikovou a za daných poměrů ji nelze zařadit mezi mírumilovné světy.

Mistr Lavantýn dával najevo, že mu courající účastníci shromáždění jdou na nervy. Pomrkával, odkašlával a vrhal nepřátelské pohledy. Počkal, až se sál zklidní. Nějakou dobu to trvalo. Hlavně, že se vrátili na první zavolání. Bude za tím ta jejich zvědavost. Prahnu po

senzaci. "Už jsem se rozhodl. Navrhnu Královské Radě, aby s tou planetou zakázala jakýkoli kontakt - a to až do okamžiku, kdy bude zmíněný svět zničen."

Zbytek komise souhlasně zakvičel.

Mistr Lavantýn vztyčil pět ze svých deseti chapadel. "Trpělivost, přátelé! Průtahy naší akci oddálí, ale jednou se dočkáme! Ježbab s Ježdědem budou pomstěni!"

*

Civilizace se s námahou dere vpřed. Po náročných dnech vyprávějí dospělí dětem oblíbenou pohádku o Jeníčkovi a Mařence. Ti dobří lidé netuší, že možná právě v tom okamžiku rodinné pohody se nekonečným vesmírem žene pomsta. Snad právě prochází místem, kde na věky bloumají Ježbabovy rozptýlené atomy...